

Mylný je názor dovolací žádosti, že by dráha, dává-li zaměstnance do pense pro trvalý pokles práce, musila dokázati, že takový pokles práce nastal právě v tom oboru, v kterém byl zaměstnanec posledně zaměstnán. Názor ten nemá opory ani v doslovu, ani ve smyslu ustanovení písm. a) § 116 služ. řádu, neboť tento předpis nerozeznává, zda pokles práce nastal v celém podniku či v některém jeho odvětví, a účelem předpisu je vyloučení z činné služby zaměstnance, pro které práce není.

V otázce výběru zaměstnanců, kteří mají býti pokládáni služebně za zbytečné, nelze zaměstnavatele, dráhu, omezovati, neboť služební řád — zejména § 116, písm. a) — v té příčině neobsahuje žádných směrnic pro železniční správu, naopak z ustanovení § 29 služ. ř., že rozmístění zaměstnanců v podniku a přidělení jim práce je služebním právem železniční správy, a z úvahy, že posouzení postradatelnosti tkví tak hluboko v celkové organisaci železniční služby, jejích různých odborech a odpovědnosti železniční správy za správný provoz a rozvoj podniku, plyne, že s tímto právním stavem a povahou železniční služby nelze srovnati možnost, aby se soud pouštěl do přezkoumávání této otázky.

Čerpají důvody pro volnost či omezení zaměstnavatele — dráhy — pro výběr postradatelných zaměstnanců z ustanovení § 115, písm. e) služ. řádu není arci případné, protože skutkový podklad trvalého vyloučení zaměstnanců z činné železniční služby podle písm. e) § 115 — žádá-li toho služební zájem, aby zaměstnanec byl odstraněn ze služby — se liší od dočasného přeložení do výslužby podle písm. a) § 116 služ. ř., kde důvodem je toliko dočasná postradatelnost v činné službě.

Čís. 16265.

V návrhu na povolení exekuce proti zemědělcí po zahájení zemědělského vyrovnacího řízení musí vymáhající věřitel tvrditi a dokázati (§ 55, odst. 2, ex. ř.), že a proč nepřekáží ustanovení §§ 9 a 21 vlád. nař. č. 76/1936 v doslovu vlád. nař. č. 259/1936 a č. 13/1937 Sb. z. a n. povolení exekuce, třebaže by vymáhaná pohledávka nebyla dotčena zemědělským vyrovnáním (§ 13, odst. 1, vyr. ř. a § 3 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 27. srpna 1937, R I 634/37.)

Vymáhající věřitelka Městská spořitelna v Ž. navrhla proti povinné, o jejímž jmění bylo zahájeno zemědělské vyrovnací řízení, povolení exekuce vnučenou dražbou ideální polovice nemovitosti ve vložce č. 15 kat. území L. patřící povinné, k vymožení vykonatelných zadrželých kapitálových a úrokových splátek ve výši 9.489 Kč s přísl. z pohledávky 50.000 Kč, hypotekárně zajištěné na uvedené polovici reality, za dobu od 1. července 1934 do 31. prosince 1936, a to přístupem k dražebnímu řízení pod E 1331/36. Prv ý s o u d uznal podle návrhu. R e k u r s n í s o u d zamítl návrh. D ů v o d y: O jmění povinné bylo usnesením krajského soudu v Ch. ze dne 7. prosince 1936 pod Kv 298/36 zahájeno

zemědělské vyrovnací řízení a edikt o tom byl řádně vyhlášen. Vymáhající věřitelka v uvedeném exekučním návrhu podaném dne 23. února 1937 nedokázala, že má proti dlužnici přednostní pohledávku. Podle §§ 9 a 21 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. nelze povolit po zahájení zemědělského vyrovnacího řízení exekuci pro pohledávky, které nejsou přednostní. Za uvedeného vyrovnacího řízení jsou vyloučena všechna exekuční opatření věřitelů, protože by se takovými exekucemi činil hospodářský účel vyrovnání nemožným. Dlužník je tedy chráněn před jakoukoli exekucí. Vedení exekuce jest podle § 26 vyr. ř. právně možné jen pro přednostní pohledávky. Vymáhající věřitelka ani netvrdila ve svém návrhu, že dlužnice nezaplatila ani splátek, k nimž jest podle vlád. nař. č. 250/1935 Sb. z. a n. zavázána, ani úroků s vedlejším plněním. Bylo proto její návrh zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Je sice přisvědčiti dovolacímu rekursu, že z návrhu Městské spořitelny v Ž. na povolení exekuce nucenou dražbou polovice nemovitosti vl. č. 15 kat. území L. připsané povinné, plyne, že se vymáhají zadrželé kapitálové a úrokové splátky s přísl. z pohledávky původně 50.000 Kč, hypotekárně zajištěné na uvedené polovici reality, a to splátky obojího druhu za dobu od 1. července 1934 do 31. prosince 1936, a že by podle toho měla uvedená vymáhající věřitelka v příčině vymáhaných částek k uvedené polovici nemovitosti právo na oddělené uspokojení, které podle § 13, odst. 1, vyr. ř. a § 3 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. ve znění vlád. nař. č. 259/1936 Sb. z. a n. a vlád. nař. č. 13/1937 Sb. z. a n. není vyrovnáním dotčeno. Leč tu jde o zemědělské vyrovnací řízení, takže tu mají význam i ustanovení §§ 9 a 21 shora uvedených vládních nařízení. Že a proč řečené ustanovení nepřekáží povolení exekuce, navrhovatelka netvrdila a nedokázala a pouhé tvrzení v tom směru nestačilo, neboť ve smyslu § 55, odst. 2, ex. ř. musí býti všechny okolnosti, které jsou podstatné pro navrhované rozhodnutí nebo opatření, navrhovatelem dokázány. Když tedy navrhovatelka této své dokazovací povinnosti nevyhověla, musel býti její návrh již z toho důvodu zamítnut.

Čís. 16266.

Ustanovení § 41 e) zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. se týká nejen usnesení, ale i rozsudků.

Pravoplatný rozsudek zamítající žalobu o rozluku manželství má v nesporném řízení o návrhu na přeměnu rozvodu v rozluku podle § 17 zák. rozl. č. 320/1919 Sb. z. a n. význam věci už platně rozhodnuté (§ 41 e) zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 27. srpna 1937, R I 649/37.)

Srv. rozh. č. 12048 Sb. n. s.